

[Ingomar Petersen.]

boligsikring, så der på den måde i visse tilfælde bliver et større beløb til privat forbrug, end mens hele familien var i arbejde.

Jeg kender eksempler på disse ting, og det er ikke heldigt.

Det kan hilses med tilfredshed, at forslaget nu giver kommunalbestyrelserne mulighed for ved særlig lav indkomst at skønne over, om større hjælp bør gives. Her har man så mulighed for at tage et hensyn til problemet vedrørende samordning af skatter og sociale ydelser. Jeg tror, at en del misbrug af tidligere ordninger på denne måde vil kunne undgås.

Man bør under udvalgsarbejdet nøje overveje, om det er rimeligt at fortsætte med en udgiftsfordeling, hvorefter staten og dermed skatteyderne i kommuner, som intet almennyttigt byggeri har, skal betale 60 pct. af boligsikringen, mens den pågældende kommune, som har fordelene ved det pågældende byggeri, slipper med 40 pct. Efter vor formening var det mere rimeligt at lade kommunen betale de 60 pct. og staten de 40. Det er egentlig ikke udtryk for nogen højere retfærdighed at lade beboere i afvandingskommuner, hvor de kommunale skatter er høje og indtægterne små, betale tilskud via statskassen til boligudgifter i tilflytningskommuner.

Der har ligesom været en tendens til, at visse større kommuner har været meget ivrige efter at give grønt lys for store almennyttige byggeforetagender med den vished, at staten trods alt betaler størsteparten af boligsikringen. At så det offentlige også betaler en meget stor del i form af rentesikring og driftslån, er en anden sag. Af hensyn til de kommunale budgetter må et eventuelt tidspunkt for en ændring af udgiftsfordelingen nok nærmere overvejes. De forskellige sats-er, størrelse af husstandsindkomster m. m. må nok grundigt overvejes under udvalgsarbejdet, og som sagt må ændringer foretages, så saneringerne ikke bliver sat helt i stå.

Det radikale venstre vil positivt gå ind i udvalgsarbejdet for at nå en virkelig god, effektiv og hensigtsmæssig løsning.

Bendix (KF):

Det centrale i dette lovforslag er et forsøg på uden sammenhæng med skattepolitikken at løse den længe diskuterede problemstil-

ling om sammenhængen mellem skat, sociale ydelser og indkomst. Denne treklang er jo med tiden blevet noget af en misklang, og den gode intention i dette lovforslag er efter vor opfattelse dømt til at mislykkes, fordi man vil prøve på at løse disse problemer uden overblik over helheden.

I en række bemærkninger til lovforslaget anfører boligministeren, at samordningsudvalget endnu ikke har afgivet sin indstilling, men at man vil anbefale de her foreslåede ændringer alligevel. Skulle samordningsudvalget, inden lovforslaget er færdigbehandlet, barsle, kan man tage hensyn til indstillingen ved forslagets endelige formulering ved tredje behandling.

Den fremgangsmåde, regeringen og boligministeren her har valgt, er lidet hensigtsmæssig. Bliver vi ved med at lappe på disse forhold uden at få tilvejebragt noget virkelig tilfredsstillende resultat, graver vi os blot længere og længere ned i en folkelig utilfredshed omkring disse problemer. Disse problemer er trods alt ikke mere komplicerede, vil jeg godt føje til, end at de lader sig løse under forudsætning af, at vi kan få taget os sammen og truffet de nødvendige politiske beslutninger.

Mere konkret om det fremsatte lovforslag er der at sige, at dets hovedformål er tre.

For det første at få foretaget den revision, som er nødvendig på grund af indkomstudviklingen. Sker en sådan revision ikke, vil en hel del mennesker vokse ud af boligsikringsordningen på grund af nominelle indkomststigninger, som ikke reelt har forbedret deres levestandard, og der skal således ske en omberegning pr. oktober 1974. Vi er naturligvis indforstået med, at dette skal finde sted.

For det andet er sigtet at få gjort boligsikringsordningen mindre indkomstafhængig, sådan at man undgår en principielt måske noget betænkelig pristalsregulering efter indeks — jeg kan dele disse betæneligheder — samt at man får løst problemet med den relativt hurtige udglidning af ordningen ved indkomstfremgang. Det er bl. a. denne hurtige udglidning, som skaber problemer med fald i familiers rådighedsbeløb ved indkomstfremgang. Prisen for en sådan blødere udglidning, altså mindre indkomstafhængighed, er, når man ikke vil bruge flere offentlige midler på ordningen som